

[Poul Schlüter]

for et job. Det er en skæv uddannelsespolitik. Hvem blandt de unge satser egentlig længere på at ville forsøge at blive selvstændig, være igangsatte? Færre og færre. Skulle det være i industri eller i håndværk? Livsstillinger, der rummer en risiko, forhindrer systemet mere og mere at nogen ung skal få lyst til.

Og alligevel i denne dystre situation for erhvervsudviklingen gentager regeringen det gamle krigsråd om ØD og fjernelse af rentefradragsretten. Det vil blot gøre ondt langt værre. Hvis man fjerner fradragsretten – ja, nu gør man det jo i første omgang for ejendomsskatterne, og senere vil man også gøre det for renterne – så vil det betyde, at nybyggeriet af parcelhuse på det nærmeste går i stå. Samtidig vil det øge behovet for statsstøttet etagebyggeri, der kan være lige så dyrt for de offentlige kasser på en anden måde, men som er mindre ønsket af befolkningen. Og tager vi ØD eller OD med tvang og med centrale fonde, tror vi, det vil være ødelæggende for lysten og evnen til at sætte noget i gang og løbe en risiko.

Hvis regeringen og socialdemokratiet ville arkivere disse fortærskede mærkesager, så ville det være en langt større inspiration for produktion og for beskæftigelse end hele den liste over snørklede og kunstfærdige tilskudsordninger, man har gennemført. Paradokset er jo, at socialdemokratiet og regeringen samtidig spærrer for en positiv OD-udvikling, hvor der gennemføres frivillige over-skudsdelingsordninger, knyttet til den enkelte virksomhed, hvor man er ansat, uden central fond og direction af LOs topledelse. Så længe man holder fast i tvangen og i den centrale fond, så længe spærrer socialdemokratiet for en sund og naturlig udvikling i retning af flere og flere ejere i det danske samfund.

Det konservative folkeparti har en lang og stærk tradition for at søge indflydelse. Det har vi altid prøvet, og det er ofte lykkedes. Når det er lykkedes, har vi sjældent fortrudt det. Men det fremgår af den tale, jeg nu har holdt, at vi ikke har været fristede til blot at gøre os til kaudionister for en socialdemokratisk politik, som vi må anse for at være ganske utilstrækkelig. Vi har for resten heller ikke fået noget reelt tilbud. Jeg ved godt, at nogle har forsøgt sig med deisen »V og K strejker«, men sandheden er den, at vi har været ramt af forligspartiernes eksklusivafta-

le, og det er ikke ejendommeligt. Vi har en regering, der er i mindretal, men som har sikret sig et fast sikkerhedsnet for sin politik: 91 mandater til rådighed. Det har vi oplevet i mange tidligere perioder, og så har socialdemokratiet altid lukket af for andres indflydelse, når man kunne. Heri er der intet mærkeligt eller intet nyt, sådan er vilkårene, men vi tror, det havde været bedre, hvis de mindre ikke-socialistiske partier både i december 1979, i maj 1980 og senere havde stået sammen med V og K om at presse regeringen til at vende den skæve udvikling. Så havde vi været længere fremme mod balancen i dag.

Vi mener, at en helt anden politik er nødvendig, en politik, som genskaber væksten, en politik, som sørger for, at vi producerer og tjener nok til at fastholde den nuværende velstand og komme ud af gælden. Skal der styres anderledes, skal vi for det første have en bremse på højere offentlige udgifter målt i faste priser. Vi skal for det andet slutte med at ansætte stadig flere i det offentlige. Vi skal for det tredje indtil videre sige nej til kvalitetsforbedringer i den offentlige service. Vi skal for det fjerde tage fat på at begrænse gratisprincippet. Vi skal for det femte etablere en arbejdsmarkedspolitik, som satser på, at de ledige, unge såvel som ældre, skaffes job i de produktive fremstillingsvirksomheder, som bidrager til et højere nationalprodukt. Vi skal for det sjette føre en uddannelsespolitik, som sikrer, at langt flere bliver veludrustede til job i den private sektor.

Vi skal for det syvende føre en erhvervsfremmepolitik, som skaffer større konkurrencedygtig produktion. Derfor behøver vi nye, investeringsfremmende skatteregler. I dag foregår f. eks. afskrivninger i forhold til historiske anskaffelsessummer. Vi skal for det ottende forberede en lettelse af det direkte skattetryk som et tilbud til arbejdsmarkedet, så vi en dag kan tage fat på en periode uden nominelle indkomststigninger. Og endelig skal vi for det niende gennemføre en skatte- og socialreform med den pædagogiske linje, at vi får bedre sammenhæng mellem den skat, der skal betales, og de sociale ydelser, som modtages, så det betaler sig at sætte indkomsten i vejret.

De fleste af statsministerens udenrigspolitiske målsætninger kan vi tilslutte os. Vi ønsker heller ikke et nyt oprustningskapløb, men vort eget forsvar må være i orden. Der